

Arrest

**nr. 128 308 van 27 augustus 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 31 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 april 2014.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 2 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN DAMME, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ECHATTI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 31 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) zonder voorwerp wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 april 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De verzoekende partij werd op 14 april 2014 gerepatriëerd naar Turkije. De verzoekende partij heeft aldus geen belang meer bij de vernietiging van de bestreden beslissing.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 2 juli 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 5 augustus 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 23 juni 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt dat de repatriëring is uitgevoerd maar dat zij intussen terug in België is dank zij een visum uitgereikt door Bulgarije. Zij woont in Antwerpen met haar partner van Bulgaarse origine, zij heeft een bouwbedrijf en zodoende het centrum van haar belangen in België. Volgens VzP heeft zij aldus belang bij de behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vw. Als een repatriëring het belang ontnemt, dan zou elke aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen door repatriëring kunnen worden ondermijnd. Zij heeft een moreel en materieel (het vragen van een schadevergoeding aan de Belgische Staat) belang bij het behandelen van haar aanvraag artikel 9bis. Daarenboven voorziet de wet inzake de aanvraag artikel 9bis geen zonder voorwerp-verklaring. VzP stelt niet akkoord te gaan met het feit dat een inreisverbod de buitengewone omstandigheden in de weg zou staan; een inreisverbod verhindert slechts de binnenkomst en niet het verblijf. Aangezien VzP zich momenteel in België bevindt, kunnen de artikelen 8 en 13 van het EVRM als buitengewone omstandigheden worden ingeroepen. Volgens VzP dient een inreisverbod te worden afgewogen tegen hogere rechtsnormen, in casu het recht op gezinsleven en/of privéleven. VwP stelt dat VzP geen enkel belang heeft in deze procedure en dat zij misbruik maakt van de Belgische regelgeving.”*

2.2 Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“8° inreisverbod: de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij op 23 oktober 2012 een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. De verzoekende partij heeft tegen voormelde beslissing geen beroep ingesteld, zodat het inreisverbod d.d. 23 oktober 2012 definitief is. Daargelaten de vraag of de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp mocht worden verklaard, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de

gemachtigde bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing niet anders vermag dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft, te constateren dat het inreisverbod van 23 oktober 2012 nog steeds van kracht is en de verzoekende partij aldus het recht niet heeft zich op het Belgisch grondgebied te bevinden. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

2.3 In de mate waarin de advocaat van de verzoekende partij betoogt dat laatstgenoemde werd gerepatriëerd maar dat de verzoekende partij intussen terug in België is dankzij een visum uitgereikt door Bulgarije en dat zij aldus zowel een materieel als een moreel belang heeft bij de behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat voornoemde beschouwingen feitelijke grondslag missen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij op 12 januari 2013 een eerste keer werd gerepatriëerd naar het land van herkomst, dat zij op 22 februari 2013 via Bulgarije het Schengengrondgebied heeft betreden en dat de verzoekende partij op 14 april 2014 opnieuw werd gerepatriëerd naar het land van herkomst. Aangezien de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting geen verdere uitleg geeft noch concrete bewijzen aanbrengt die aantonen dat de verzoekende partij wederom in het bezit zou zijn van een door Bulgarije verleend visum, maakt de advocaat van de verzoekende partij niet aannemelijk dat laatstgenoemde zich momenteel op het Belgisch grondgebied bevindt.

De Raad wijst erop dat de advocaat van de verzoekende partij voorts geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen in de beschikking *d.d.* 23 juni 2014 wordt gesteld. Het overige en verdere betoog van de advocaat van de verzoekende partij is immers volledig gestoeld op de veronderstelling dat laatstgenoemde zich momenteel op het Belgisch grondgebied bevindt, *quod non in casu*.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET